

Hjemstavn

M.C. Hansen, Søren Manscher, Louise Støjberg og Søren Krogh

M.C. Hansen, Søren Krogh, Louise Støjberg og Søren Manscher slår pjalterne sammen under turnéfanen *Hjemstavn*, hvor de vil være hinandens band over 12 koncerter i hele landet. Alle fire har de spændende, krøllede bud på sange, der knytter sig til temaet *hjemstavn*. Koncerten vil udelukkende være båret af hinandens stemmer, akustiske guitarer og mandolin. Søren Krogh siger: "Ingen sange uden historier, og ingen historier uden sange – så enkelt kan det vel siges", og det er i den grad tilfældet for alle fire sangskrivere, hvor netop historiefortællingen er i centrum for den gode sang. Især er det vores oplevelse, at sangene er præget af netop, hvor og hvordan vi er vokset op, og hvad vi forbinder med hjemstavn.

4 danske sangskrivere stævner ud i samme båd

Søren Manscher: Jeg er opvokset i lejlighed i Gentofte Kommune og har som voksen primært været bybarn i København + en lille håndfuld år i Aarhus. Mange af mine sange udspiller sig i disse lejligheder og byer, om det så er "Barndomsven" - en sang om at skralde i Gentofte og møde sin bedste barndomsven i akten; "Frie Mennesker" og høre naboens frimodige sexliv i den københavnske andelsboligforening eller "Mere End Dig", hvor hovedkarakteren drømmer sig ud af det pulserende byliv og kigger mod familieliv og fred på landet. Mine bylivssange beskrives allerbedst med betegnelsen "sanselige hverdagsange".

Søren Krogh: Jeg er født og opvokset i Vendsyssel. I mit voksne liv har jeg tilbragt megen tid i Lønstrup, hvor jeg også har et lille hus. Her skriver jeg de fleste af mine sange. Sange der har rod i det, jeg kalder Havtornland, som er mit "hood" i Vendsyssel. Dét som jeg er rundet af, og dét som har gjort mig til det menneske, jeg er. Da jeg var ung, prøvede jeg at løbe fra det, men jeg blev gang på gang indhentet af min opvækst - og kunne ikke stikke af. I dag følges vi ad som perlevenner og livsvidner - min opvækst og jeg.

M.C.: Jeg bor ved Præstø Fjord og det har jeg gjort det meste af mit liv med en afstikker til en nedlagt slagterbutik i Valby og en ghetto i Malmö i godt 15 år. Da vi flyttede tilbage til fjorden for snart mange år siden, meldte der sig en trang til at beskrive de mennesker og den facon, der præger området. Mest fordi det er fascinerende størrelser, men som tiden skred frem gik det op for mig, at jeg ved at beskrive min familie, landsbytossen, naboens datter og hvad ved jeg, lærte en masse om mig selv og hvad vigtigere er - publikum over hele landet kunne genkende sig selv og deres familier i mine musikalske historier, og så sker der jo for alvor noget ikk'? Mit job er ikke at fortælle om hvordan jeg har det, men at minde om hvordan I har det og så spille guitar imens.

Louise: Jeg kommer fra Egtved, og jeg kommer fra en selvstændig erhvervsdrivende familie, der er rundet af højskolebevægelse, landvenstre og socialdemokratiske velfærdsdrømme. Det kan naturligvis høres i mine melodier og mærkes i mine ord. Også når jeg skriver på engelsk. Samtidigt er det værd at huske, at det at skrive sange ikke er en videnskab, og jeg er ikke akademiker. Jeg er kunstner, praktiker og historiefortæller. Derfor kan man også opleve meget andet - og også modsatrettede ting - i mine sange. Det at skrive er, for mig, en måde at forsøge at forstå verden på. Nogle gange forstår man bedst planten ved at rive den op med røde, men for at man overhovedet kan det, må der være en rod. Der er en rod i mine sange - også når jeg, i perioder, har øvet mig på at rive den op. Den rod vokser fra de melodier og ord, der altid er blevet sunget omkring mig. Den trives i selve det, at sang er en naturlig del af hverdagslivet. Og så står den altid delvist i Egtved, i ådalens fine bakkede landskab, rindende vand og store bøge.